

Arrest

nr. 185 274 van 11 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LERNOUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 30 augustus 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 25 juni 2016 in Italië omwille van illegale binnenkomst.

1.3. Op 21 september 2016 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.3. niet binnen de in artikel 22 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde

land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 22 (7) van voormelde verordening.

1.5. Op 1 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Soedan verklaart te zijn, vroeg op 30.08.2016 asiel. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 225.06.2016 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in het Italiaanse Trapani.

De betrokkene werd gehoord op 04.08.2016 en verklaarde dat hij Soedan in november 2013 verliet. Hij ging naar Libië, waar hij tot 25.06.2016 verbleef. Vanuit Libië maakte hij de oversteek naar Italië. De betrokkene voegde toe dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Hij verbleef twee dagen in een hem onbekende stad en van eind juni tot 14.08.2016 in Rome. Op 15.08.2016 kwam hij naar eigen zeggen aan in België.

De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België, hij wilde naar eigen zeggen gewoon weg uit Italië. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij door de Italiaanse politie werd geslagen, geen opvang kreeg, werd verplicht tot de registratie van zijn vingerafdrukken en geen asiel vroeg in Italië.

Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 21.09.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een

grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het argument van de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Italië doet niet ter zake. De verantwoordelijkheid komt aan Italië toe op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013, vanwege het op illegale wijze de overschrijden van de grens van een lidstaat via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land.

Betreffende het feit dat hij werd verplicht tot de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betreffende de bewering dat hij werd geslagen door Italiaanse politieagenten merken we op dat de betrokkene geen nadere informatie verstrekt betreffende de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd. De politie is gemandateerd tot het gebruik van dwang of geweld op voorwaarde dat dit evenredig is met het te bereiken doel en het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Italiaanse politie met voeten werden getreden.

Betreffende de bewering dat hij geen opvang kreeg merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene zijn we van oordeel dat hij geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties en snel wilde doorreizen naar elders. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat de betrokkene niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde een verzoek voor internationale bescherming te richten tot de Italiaanse instanties.

We wijzen er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1990 geboren man wiens echtgenote zich in Soedan bevindt. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië

zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). De betrokkene verwijst ook naar dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013. Het besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkings hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opmerken dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en ze zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. De betrokkene werd reeds door de Italiaanse instanties geregistreerd, op 26.05.2016 te Palermo. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en hen te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich nl. op het AIDA-rapport(stuk 4) en stelt in haar beslissing dat er opvangstructuren aanwezig zouden zijn.

Hetzelfde AIDA-rapport stelt echter met betrekking tot de Dublin-terugkeerders(p.40) :

« The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is, however a problem common for all asylum seekers. »

Vrije vertaling :

« Het belangrijkste probleem dat Dublin terugkeerders ondergaan wanneer ze terug naar Italië worden gebracht, heeft betrekking op het opvangsysteem, dat een probleem is voor alle asielzoekers. »

Pagina 63 van het AIDA-rapport heeft het specifiek over de Dublin-terugkeerders :

« If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases – too long however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation...However, it happens that Dublin returnees are not accommodated... »

Vrije vertaling :

« Indien terugkeerders niet in opvangfaciliteiten werden geplaatst wanneer ze in Italië waren, mogen ze nog steeds naar opvangcentra gaan (CARA of SPRAR). Tengevolge van het gebrek aan beschikbare plaatsen in opvangstructuren en door de fragmentering van het opvangsysteem, is de duurtijd die nodig is om opnieuw plaats te vinden in de centra – in de meeste gevallen – te lang. Gezien er geen algemeen systeem is, is het niet mogelijk om de tijd te evalueren die nodig is om een accommodatie te verkrijgen...Daarentegen, gebeurt het dat Dublin terugkeerders geen accommodatie krijgen... »

Het is dus duidelijk dat verzoeker, in afwachting van een opvangplaats als Dublinterugkeerder, op straat zal terechtkomen.

Verzoeker heeft een grote en gegronde vrees om op straat te moeten leven bij terugkeer naar Italië. Hij spreekt een beetje Engels en al helemaal geen Italiaans.

België heeft niet zorgvuldig gehandeld door verzoekster naar Italië te sturen zonder enige garantie van opvang van Italië, die zich zelfs niet uitsprak over de terugname.

Dit wordt trouwens bevestigd door de Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In een arrest van 23 september 2015 (n°153 160) stelt de Raad immers (stuk 5) :

« Le conseil observe par ailleurs, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées – le temps de l'examen de la demande d'asile.

En l'occurrence, au vu des diverse informations sus-évoquées, dont disposait la partie défenderesse, et en l'absence, de surcroît, de toute réaction des autorités italiennes à la demande de la prise en charge qui leur a été adressée, le Conseil estime qu'il lui appartient, à tout le moins, d'examiner le risque invoqué par la partie requérante en tenant compte des éléments les plus actuels. »

Vrije vertaling :

« De Raad merkt trouwens op, dat indien de partijen een duidelijk verschillende lezing hebben van de informatie die aan haar appreciatie wordt onderworpen, blijkt echter uit deze informatie, dat ondanks de maatregelen genomen door de Italiaanse overheid, het allerm minst gegarandeerd is dat elke asielzoeker die in Italië aankomt ten laste zal worden genomen door de Italiaanse overheid- door hem een onderdak te bieden – of dat hij niet verplicht zal worden te verblijven in extreem moeilijke omstandigheden – de

maximale capaciteit van de opvangcentra worden regelmatig overschreden – gedurende het onderzoek van de asielaanvraag.

In dit geval, gezien de diverse vermelde informatie, waarover de verwerende partij beschikte, en in afwezigheid van enige reactie van de Italiaanse autoriteiten bij de vraag tot tenlastename die hen werd gericht, acht de Raad dat ten minste het risico ingeroepen door de verzoekende partij dient te worden onderzocht, door rekening te houden met de meest actuele elementen. »

Welnu, het AIDA-rapport waarop verzoeker en de Dienst Vreemdelingenzaken zich beiden beroepen, dateert van december 2015.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Het AIDA-rapport stelt op p. 62 :

« According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the ‘fotosegnamento’(fingerprinting), they may access accomodation centres only after their formal registration (verbalizzazione). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative accomodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or the sleep on the streets. »

Vrije vertaling :

« Volgens de praktijk die gangbaar is tot eind september 2015, zelfs indien de asielzoekers bij wet recht hebben op materiële opvang onmiddellijk na het indienen van de asielaanvraag en de vingerafdruk, toch mogen ze pas naar een centrum na hun formele registratie. Dit impliceert dat de formele registratie slechts plaats kan hebben maanden na de asielaanvraag, en asielzoekers dus obstakels ondervinden in het vinden van alternatieve accommodatie-oplossingen. Door dit probleem, zijn asielzoekers die geen economische reserves hebben, verplicht om bij vrienden te gaan, naar noodfaciliteiten te gaan of om op de straat te slapen. »

Op p. 65 van het AIDA-rapport staat dat geld dient te worden gegeven aan de asielzoeker die geen opvang heeft maar dat « Nevertheless, this provision has never been applied in practice. In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions. »

Vrije vertaling :

« Daarentegen, werd deze provisie in de praktijk nooit uitgevoerd. In feite, zelfs als er geen plaats is in de SPRAR of CARA, zal de Prefectuur niettemin asielzoekers sturen naar één van deze structuren, waardoor de maximum opvangcapaciteit wordt overschreden. Bijgevolg, zorgt dit voor overbevolking en verslechtering van de materiële opvangtoestand. »

Op p. 70 en verder van het rapport wordt gesteld dat de opvangcentra meestal overbevolkt zijn en er een tekort aan personeel is.

Ook spreken de sociale assistenten en medewerkers helemaal geen Engels of buitenlandse talen en zijn er geen psychologen aanwezig.

Het is op dit moment allerm minst duidelijk of Italië opvang kan verzekeren voor verzoeker en of dit wel in goede omstandigheden zal zijn.

Verzoeker verwijst dan ook naar de andere passage van het AIDA-rapport aangehaald in het eerste middel(van p. 40 en 63).

In dit licht dient ook te worden gewezen op een arrest van 9 november 2015 waarbij België een Somaliër wou terugsturen naar Italië maar waarbij de Raad de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vernietigd(stuk 6).

De Raad stelt daar immers :

« De verwerende partij kwam op grond van gegevens tot ten laatste 30 april 2015, reeds tot de conclusie dat de bronnen « inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. » In die op het eerst gezicht toch al précaire omstandigheden komt het haar toe de vinger aan de pols te houden, zeker wanneer zij wordt geconfronteerd met informatie van verzoekende partij waaruit blijkt dat de cijfers die zij hanteert (in de bestreden beslissing is sprake van de opvang van 35.000 migranten buiten de reguliere opvangcentra en van structuren die 44 Dublin-terugkeerders) kunnen huisvesten) slechts een fractie zijn van de actuele situatie (131.000 migranten die via de zee Italië bereiken op 28 september 2015). Een verwijzing naar de intenties van de Italiaanse overheden en de Europese steun die zij daarbij zouden krijgen is zeker een element dat in ogenschouw moet worden genomen, maar doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Op geen enkel ogenblik werd immers een onderzoek gevoerd naar de vraag

of de geschetste inspanningen in de huidige omstandigheden volstaan om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden. » In een recent arrest van 3 juni 2016 nr. 169 041(stuk 7) stelt de Raad dat onvoldoende en niet nauwkeurig onderzoek werd uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de recente opvangcapaciteit in Italië voor Dublin-terugkeerders.

Blijkbaar leert de Dienst Vreemdelingenzaken niet uit vorige arresten en herneemt men telkens dezelfde informatie zonder een grondig onderzoek naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM te voeren.

Het middel is derhalve gegrond en het terugsturen van verzoeker naar Italië zal dan ook een schending uitmaken van art. 3 EVRM gezien de grote kans op gebrek aan opvang en de huidige toestand in de centra in Italië.”

3.3. De Raad merkt op dat beide middelen in wezen dezelfde problematiek betreffen, met name of op afdoende en zorgvuldige wijze werd onderzocht of een overname van de verzoekende partij door Italië de verzoekende partij blootstelt aan een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), in het licht van de toestroom van asielzoekers in Italië en de opvangcapaciteit.

3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielpprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en

ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.6. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De gemachtigde motiveerde hieromtrent terecht “*De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België, hij wilde naar eigen zeggen gewoon weg uit Italië. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij*

door de Italiaanse politie werd geslagen, geen opvang kreeg, werd verplicht tot de registratie van zijn vingerafdrukken en geen asiel vroeg in Italië. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.” en “Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Het argument van de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Italië doet niet ter zake. De verantwoordelijkheid komt aan Italië toe op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013, vanwege het op illegale wijze de overschrijden van de grens van een lidstaat via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land. Betreffende het feit dat hij werd verplicht tot de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betreffende de bewering dat hij werd geslagen door Italiaanse politieagenten merken we op dat de betrokkene geen nadere informatie verstrekt betreffende de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd. De politie is gemandateerd tot het gebruik van dwang of geweld op voorwaarde dat dit evenredig is met het te bereiken doel en het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Italiaanse politie met voeten werden getreden. Betreffende de bewering dat hij geen opvang kreeg merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene zijn we van oordeel dat hij geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties en snel wilde doorreizen naar elders. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat de betrokkene niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde een verzoek voor internationale bescherming te richten tot de Italiaanse instanties.” en “Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1990 geboren man wiens echtgenote zich in Soedan bevindt. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

3.7. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.8. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).”

En:

“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

De verzoekende partij betwist voormelde motieven niet. Het besluit van verwerende partij dat de verzoekende partij toegang heeft tot een daadwerkelijke asielprocedure en beroepsprocedure, wordt derhalve niet onderuit gehaald.

3.9. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan*

een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35)."

Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, *A.S. v. Zwitserland*, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, *A.M. v. Zwitserland*; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, *A.T.H. v. Nederland*).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, *"Asylum Information Database - National Country Report - Italy"*, up-to-date tot december 2015), verder AIDA-rapport genoemd. Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op onder meer volgende stukken:

- *"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *"Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015;
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern) van augustus 2016, verder SFH-rapport genoemd;
- Het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016, verder AI-rapport genoemd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, steunt de bestreden beslissing aldus ook op recentere informatie dan het AIDA-rapport.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat de voormelde bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SFH-rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De verwerende partij besluit vervolgens na lezing van SFH-rapport van augustus 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders *“geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

Verder wordt gesteld voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië dat: *“We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).”*

De verwerende partij neemt bij haar beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).*”

Verder brengt de verwerende partij ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *“Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse “hotspots” die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren (“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de “hotspots”. De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en ze zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. De betrokkene werd reeds door de Italiaanse instanties geregistreerd, op 26.05.2016 te Palermo. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de “hot spots” zal worden ondergebracht.”*

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

“Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3

van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

3.10. De verzoekende partij kan dan ook niet zonder meer verwijzen naar het AIDA-rapport van december 2015, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij - die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen uit het jaar 2016, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen - kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door de verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit *in casu* steunt op incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze de conclusies die worden getrokken uit het SHF-rapport van 2016, het AI-rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016 betwist of weerlegt.

3.11. Waar de verzoekende partij betoogt dat uit het AIDA-rapport, meer bepaald pagina 63, blijkt dat het duidelijk is dat zij, in afwachting van een opvangplaats als Dublin-terugkeerder, op straat zal terechtkomen, dat zij een gegronde vrees heeft op straat te moeten leven bij een terugkeer naar Italië, waarbij zij er op wijst dat zij maar een beetje Engels spreekt en al helemaal geen Italiaans alsook verwijst naar pagina 62 van het AIDA-rapport betreffende de duurtijd voor het toekennen van een opvangplaats voor asielzoekers, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoont dat deze praktijk tot op heden voortduurt, noch toont zij aan dat de eventuele noodopvang niet aan de elementaire behoeften zou beantwoorden. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat uit het SFH-rapport van augustus 2016 blijkt dat de opvangplaatsen de voorbije vier jaar sterk zijn toegenomen en dat uit recente informatie van 19 oktober 2016 blijkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. De Raad stelt verder vast dat het AIDA-rapport van december 2015 waarnaar de verzoekende partij verwijst enkel toelaat vast te stellen dat niet 100% van de asielzoekers onmiddellijk een opvangplaats verkrijgen.

3.12. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het AIDA-rapport van december 2015 moet worden samen gelezen met het SHF-rapport van 2016 en andere recente informatie, aangehaald in de bestreden beslissing.

Na lezing van deze rapporten stelt de Raad vast dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen Dublin-terugkeerders, met name naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend. *In casu* is het niet betwist dat de verzoekende partij geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië.

Voorts, en betreffende de opmerking dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door de verzoekende partij terug te sturen naar Italië zonder enige garantie op opvang van Italië, die zich zelfs niet uitsprak over de terugname, wijst de Raad op wat volgt.

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen (p. 22 van het SHF-

rapport). Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, *quod in casu*, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublinverordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura *in casu* bevoegd is voor hun asielaanvraag. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura waar de luchthaven zich bevindt (p. 23 van het SFH-rapport, augustus 2016).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk. De Raad verwijst eveneens naar wat reeds werd uiteengezet onder punt 3.11.

De verzoekende partij betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund met bijstand en advies door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door de verwerende partij gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, *quod in casu*, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië.

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA-rapport, p. 67). Het AIDA-rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Uit het vermeld AIDA-rapport blijkt (p. 60 e.v.) dat er in het reguliere opvangnetwerk een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SFH-rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoekende partij, in eerste instantie een opvangplaats voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië.

De verzoekende partij houdt voor dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het belangrijkste probleem dat Dublin-terugkeerders ondergaan wanneer ze terug naar Italië worden gebracht betrekking heeft op het opvangsysteem, dat een probleem is voor alle asielzoekers. Voorts verwijst zij naar arrest nr. 153 160 van 23 september 2015 van de Raad en naar p. 70 en verder van het AIDA-rapport waar wordt gesteld dat de opvangcentra meestal overbevolkt zijn, dat het allerminst duidelijk is of Italië haar opvang kan verzekeren. Zij verwijst eveneens naar arrest nr. 156 249 van 9 november 2015 van de Raad, waar gewezen werd op het feit dat uit de informatie in de zaak aangebracht blijkt dat de cijfers die de verwerende partij hanteert slechts een fractie zijn van de actuele situatie, en naar arrest nr. 169 041 van 3 juni 2016 van de Raad, waar de Raad aangaf dat onvoldoende onderzoek werd uitgevoerd door de verwerende partij naar de recente opvangcapaciteit in Italië voor Dublin-terugkeerders.

Met voormelde kritiek gaat de verzoekende partij voorbij aan volgende motieven van de bestreden beslissing *"Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake."* en *"We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).*

Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform

opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-throughsprar-expansion>)."

Door het enkel verwijzen naar het AIDA-rapport van december 2015 en/of hieruit enkele paragrafen te citeren en te stellen dat het allerm minst duidelijk is of Italië haar opvang kan verzekeren, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat onder meer rekening werd gehouden met informatie die recenter is dan de informatie opgenomen in het voormelde AIDA-rapport en die wijzen op het geen gewag maken van problemen betreffende het opvangen van Dublin-terugkeerders in het reguliere netwerk, het sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en de plannen tot verdere uitbouw van een uniform opvangnetwerk, niet.

Het feit dat in een arrest van de Raad werd geoordeeld dat uit de door de verwerende partij gehanteerde informatie niet blijkt dat het gegarandeerd is dat elke asielzoeker die in Italië aankomt ten laste zal genomen worden door de Italiaanse overheid door hem onderdak te bieden of dat hij niet zal verplicht worden te verblijven in extreem moeilijke omstandigheden gezien de maximale capaciteit van de opvangcentra regelmatig overschreden worden, en in een ander arrest werd gewezen op het feit dat uit de informatie in de zaak aangebracht blijkt dat de cijfers die de verwerende partij hanteert slechts een fractie zijn van de actuele situatie, dat geen onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de geschetste inspanningen in de huidige omstandigheden volstaan om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te vermijden, en in nog een ander arrest dat onvoldoende onderzoek werd uitgevoerd door de verwerende partij naar de recente opvangcapaciteit in Italië voor Dublin-terugkeerders, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers wordt in de arresten van de Raad die de verzoekende partij aanhaalt en waaruit zij verschillende paragrafen citeert, op een ander tijdstip en op grond van andere informatiebronnen, anders geoordeeld. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat de situatie van de personen op wie de door haar genoemde arresten betrekking hebben alsook het in de bestreden beslissing in de genoemde zaken gevoerde onderzoek naar de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dermate gelijkaardig zijn met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen. Bovendien hebben deze arresten geen precedentswaarde.

In zoverre de verzoekende partij met haar verwijzing naar arresten van de Raad zou wensen aan te voeren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de massale instroom van vluchtelingen in Italië, stelt de Raad vast dat uit de *in casu* bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening gehouden werd met de impact van de grote toestroom van vluchtelingen. Immers wordt gemotiveerd dat *"Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden."* In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de opvangstructuren die werden opgericht met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen, niet meer operationeel zijn, maar dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk, zoals blijkt uit het AIDA-rapport en dat in dit rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake, dat voormeld rapport er op wijst dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten alsook dat het SFH-rapport wijst op de sterk toegenomen aantal opvangplaatsen gedurende de voorbije vier jaar, waarbij er in februari 2016 sprake is van 105.248 opvangplaatsen en dat uit informatie ook blijkt dat het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit het loutere gegeven dat er in 2015 en 2016 meer vluchtelingen in Italië aankomen niet kan worden afgeleid dat al deze personen ook effectief nood hebben aan opvang, of dat er heden een structureel probleem *qua* opvang zou zijn in Italië.

Met het enkel verwijzen naar arresten van de Raad, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij *in casu* op onzorgvuldige wijze het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft gevoerd.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij bij een terugkeer naar Italië verstoken zal blijven van adequate opvang. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar p. 65 van het AIDA-rapport waar gesteld wordt dat geld dient gegeven te worden aan de asielzoeker die geen opvang heeft maar dat deze provisie in de praktijk nooit werd uitgevoerd.

3.13. Betreffende de kwaliteit en de omstandigheden van de opvang argumenteert de verzoekende partij, onder verwijzing naar en citering uit het AIDA-rapport, dat er sprake is van overbevolking in de opvangcentra, een verslechtering van de materiële opvangtoestand, het niet spreken van Engels of buitenlandse talen door de sociale assistenten en een tekort aan personeel.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de overbevolking in de asielcentra en de gevolgen hiervan, zoals blijkt uit meerdere paragrafen van het AIDA-rapport, wordt verwezen naar wat hieromtrent reeds werd gesteld bij de bespreking van de beschikbare opvangplaatsen onder punt 3.12. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die wijst op het sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en op het feit dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië.

Daarnaast wijst de Raad er op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij niet op een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van de verzoekende partij zouden aantasten. Dat in de arresten van de Raad die de verzoekende partij aanhaalt daar, op een ander tijdstip en op grond van andere informatiebronnen, anders over werd geoordeeld, doet hier geen afbreuk aan. Bovendien hebben deze arresten geen precedentswaarde.

3.14. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door de verzoekende partij naar Italië te sturen zonder enige garantie op opvang in Italië, die zich zelfs niet uitsprak over de terugname.

De Raad wijst in dit kader naar de motieven van de bestreden beslissing, waarbij niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen werd:

"We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

(...)

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary

protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in eerste instantie terecht opmerkt dat Italië in toepassing van de Dublin III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Terwijl vervolgens uitdrukkelijk onderzoek wordt gevoerd naar de mate waarin een overdracht aan Italië een blootstelling aan een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest tot gevolg zou kunnen hebben.

Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde door geen garanties van opvang te vereisen. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals ook weergegeven onder punt 3.9., blijkt ontegensprekelijk dat onderzoek werd gevoerd naar de aanwezigheid van de nodige opvangcapaciteit in Italië. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn, specifiek voor de in het kader van de Dublin III-Verordening overgedragen personen.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

De Raad benadrukt nog dat de Italiaanse overheden zeven dagen op voorhand zullen worden in kennis gesteld van een overdracht, zodat alle nodige kunnen worden voldaan.

3.15. In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.16. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep, het volgende gemotiveerd:

"Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in

de zaak van de betrokkene, een in 1990 geboren man wiens echtgenote zich in Soedan bevindt. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

De verzoekende partij alludeert wel op het feit dat garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Italiaanse asielinstanties.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht. Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat de verwerende partij niet zorgvuldig handelde door haar naar Italië terug te sturen zonder enige garantie van opvang van Italië, die zich zelfs niet uitsprak over de terugname. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport en het SHF-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

3.17. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

3.18. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER